

Μαυροκορδάτους, ἐμυήθη ὁ **Νικόλαος Μαυροκορδάτος** ἐν Παρισίοις εἰς τοῦ δικαίου τὰς ἀρχάς, ἀπὸ τοῦ 1859 δὲ εἰργάσθη ἐν ἡλικίᾳ 22 μόλις ἐτῶν ἐν τῇ ἑξωτερικῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Βασιλείου, ὑπηρετήσας τὸ πρῶτον ὡς β' γραμματεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας.

Κατόπιν ἐπολέτεύθη ἐν "Ανδρῷ, ἥν ἀντεποδοσώπευσε τῷ 1862 ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, μετὰ δεκαετίαν δὲ ἐν τῇ Βουλῇ.

Δις διπύθυνεν ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Τρικούπην τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, διετέλεσε δὲ Νομάρχης, Πρόεδρος τοῦ πρόδη Διάδοσιν τῶν Ἑλλ. γραμμάτων συλλόγου, τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρείας κ.τ.λ.

Ἀνεφέραμεν ἐν ταχυτάτῃ χρονογραφικῇ σειρᾷ τὰ ἀξιώματα τοῦ κ.

Μαυροκορδάτους, ἵνα δειχθῇ οὐαὶ ἡ εὔδοκιμησίς τοῦ ἀνδρός, δύτης ἔχων καταγωγὴν ἐπιφανῆ, χαροκτῆσα ἀδαμάντινον, μύρῳ φωστὸν τελείαν, πορφυρὸν καὶ ἀπὸ φύσεως ἄγαθός, μειλίχιος, γλυκύς, ηχμαλώτισθε τὰς γενικάς ἀπανταχοῦ συμπαθείας, τιμῶν καὶ ἔξυψῶν οὕτω τὸ Ἑλλ. δνομα ἐν τῇ ἔνη, ὅπου καὶ ἀν ὑπηρέτησε, καὶ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Πετρούπολει καὶ ἴδιᾳ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς τὸν κ. **Ν. Μαυροκορδάτον** τὸν μετὰ τοῦ τέως Ὑπουργοῦ κ. Διονυσίου Στεφάνου ἐκπροσωποῦντα τὸ "Ἐθνος" ἐν οὕτως δυσχερεῖ περιστάσει, οὐαὶ ἡ ὑπογραφὴ τῆς δριστικῆς εἰργάνης, τῆς ἐπιβληθείσης ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας βίας, ἀπέβλεψαν πάντες μετὰ πεποιθήσεως ἐδραίας δῆτι εἰς τὰς χειρας αὐτοῦ τὸ ζήτημα δὲν θὰ ὑποστῆ καμψίαν ἐπιβλαβῆ παρέλκυσιν, ἀλλ' ὅτι ἡ Ἑλλάς, καίτοι ὑποστᾶσα ποικίλων ἐναντιοτήτων τῆς τύχης τὴν ἀπνονή καταδρομήν, ὑφίσταται καρτερικῶς τῆς ἀτυχίας τάντιποινα, ως ἔθνος τοῦ δρόσου ή ἀποστολὴ δὲν λήγει εἰς ἀτλάντη πολεμικάς ἀτυχίας, αἵτινες εἶχον βάσιν ἐδωτερικάς ἀτελείας, ἀλλ' ὡς ἔθνος, εἰς τὸ δρόσον αἱ ἀτυχίαι θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀφετηρία νέας ζωῆς, νέων ιδεῶν, νέας ἐργασίας.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ

"Σ τὸν ἀσημένιο τῆς καμβᾶ κεντῷ ἡ μαυρομάτα
ἡ κόρη μὰ καρδιὰ

Κι' ἀστράφτει τὸ βελόνι τῆς 'σ τὰ δάχτυλα τ' ἀφράτα
ς τὴν κάθε βελονιά.

❀

Σιμὰ κι' ἀντίκρου τῆς ἕγω μὲ πόνο τῆς διαβάζω
τραγούδια ἐρωτικά.

Κι' αὐτὴ τὰ μάτια τῆς κρυφὰ σηκώνει, δταν στενάζω,
ς τὰ λόγια τὰ γλυκά.

❀

Ανταποκρίνονται ἡ ματιάς 'σ τὴν κάθε κυτταξία μας
ἀλλ' ἀπ' τοὺς δύο κανεὶς

Δὲν λέει τὸν πόνο τὸν κρυφὸ ποῦ βόσκει 'σ τὴν καρδιά μας
τὸν πόνο τῆς ψυχῆς.

❀

Ἐξαφνα μέκείνη σὸν πουλὶ πετᾷ 'σ τὴν ἀγκαλιά μου
καὶ ποὶν γὰ τῆς τὸ πῶ,

Ἄλου μοῦ λέγει τὸ κρυφὸ ποῦ ἔγω 'σ τὴν καρδιά μου
«Ψυχῆ μου σ' ἀγαπῶ».

(Ἐν Ζακύνθῳ)

† Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ